

Lakewood Daf Yomi

PRESENTED BY SRULY BORNSTEIN

לע״נ

ברוך דוב ז״ל בן יבלחט״א משה חיים ווידרא נ״י
הרב שמעון דוד בן ר' יעקב יוסף איידער זצ״ל

מראה מקומות רשפי אש

לע״נ מרים שיינדל בת יבלחט״א אפרים שמעון סינאוויץ

בט א מיי פ"ב מהל'
אסורי ביאה ה"ט
סנה לאון קה עוש"ע
אה"ע סימן טו ע"פ כו:
פ ב מיי וסמ"ע עוש"ע
שם:
פ א מיי פ"ב מהל' י"ט
ה"ל טו סנה ע"פ נ"א
טו"ע אה"ע סימן קסח
סעף א:
פ ב מיי פ"ב מהל' ג
סנה ע"פ שם עוש"ע
שם טו קסו פ"ו:
פ א מיי פ"ב מהלכות
סנה הלכה א:

למישרי צרה שלא במקום מצוה, וא"ל להגהו שנויי לעיל
דמנכרי קרה לערוה גופה מנח' והו למישרי צרה
שלא במקום מצוה וי"ל דנפקא להו מהיכא דנפקא ליה לרצי:
מאי ולקחה בו, מנינו למימר דמייתורא דה"ל דרשי תרין
ליקוחין כדדרשינן בפ"ב
דקדושין (דף מה.) ושלח ושלחה מלמד
שהשליח עושה שליח אצל בקונט' פי'
דולקחה משמע דנפלו לו שמים ואמר
רחמנא ולקחה לאחת ולא לשתייהן
ולכא להקשות לפירושו דלמא לאה
גופא אינטרין לכשנפלו לו שמי יצמות
מצית אחד שלא ייצס אלא אחת מנח'
ליה למידרש כל היכא דליכא תרין
לקוחין כו' דהא דרשינן לה צהוולך
(לקמן דף מה.) מנח' צית אחיו צית
אחד הוא צונה ואינו צונה שמי צנים
וא"ל דלמא אחת קרה למימר שייצס
הצרה ולא הערוה ולמ"ד ערוה
(ה) לא כריכא קרה ניחא:

כל היבא דאיכא תרין לקוחין כו'.
וא"ל חייב עשה נמי לימשרי
לצרה דליכא למימר דלי צעי האי
נסיב ולי צעי האי נסיב ועוד מימנ'
דשהתא ליכא צרת ערוה כרת וא"כ
תיצעי חליצה כמו חייב עשה דמרבין
להו מיצמותו צפרק שני (לקמן כ.) וי"ל
דחייב עשה דלימשרי לחליצה וליח'
צרו זיקא קת' הו צלל ולקחה וא"כ
צרת ערוה ע"כ לא צעיה חליצה דלי
צעיה הו צלל ולקחה ועוד ולקחה
משמע לשון תפיסת קידושין הלכך
חייב עשה דתפסי צרו קדושין הו
צלל ולקחה: **מלמד** שמגרשה
בגט ומחזירה, צפרק המולך (לקמן)
דף נט.) אמרינן דלימשרי דס"ד
מצוה דרמא רחמנא עליה עבדה
השתא תיקום עליה צאיסור אשת אח
ומימנ' דמשמע דליצאה שניה לא
רין קרה להמיר ואמאי והא מצוה
דרמא רחמנא עליה עבדה מצוה
ראשונה דהא ציאה שניה לא דחי'
חייב לאון כדאמר צפרק שני (לקמן)
כ: ושם וי"ל דציאה שניה לא כריכא
קרה דצבדה הו דלא אמר רחמנא
יבא עליה לגרשה אחר ציאה ראשונה
ומ"מ ציאה שניה לא דחי' חייב
לאון דרשות היא וליכא עשה אלא
ציאה ראשונה א: **ויבמה** בע"ז
ברחה, הכא משמע דמה"ל דרש'
לה ומימנ' דצ"ק דקידושין (דף יד.
ושם) משמע דדריש מה"ל ציאה גומר
צה ואין כו' דפרין התם והא מיצעי
ליה ויצמנ' על כרחה א"כ לימנא קרה
ויצס וי"ל דהתם הכי פריך ל' א"כ
לצביאה גומרת צה גרידא אחת נימנ'
קרה ויצס ובענין זה יש לקמן צפרק
אלמנא (דף סס: ושם) א"כ

תוספות ישנים

איפוך א"א. דסנהל
הו להמיר יתה שלא
מקום מצוה ועוד דלגלות
ערוהה דמשמע דקרה
סנין אעליה דהו לשון
יצס שהו מקום מצוה
וא"כ יש לנו למר במקום
מצוה היא אסורה וצרה
מותרת וקרה אשה אל
אחותה לא תקח למשמע
שמימנ' אסורות וניקום
שלא במקום מצוה א"כ
א"א יאמר ע"ייה.
מסנהל כי פרכין מרישה
דקרה לטפיה דמני
ואשה אל אחותה לא תקח
דמשמע שתיקן אסורות
וכנה לגלות ערוהה
דמשמע ערוהה דוק
דלי משנין מסנהל
מקום מצוה היא אסורה
וצרה מותרת וקרה אשה אל
מקום מצוה שתיקן
אסורות וא"כ כשהמיר
עליה פא לתש דבר שאין
לנו למר מסנהל ויינו
מקום מצוה שתיקן
אסורות שלא במקום מצוה
היא אסורה וצרה
מותרת: **צבירה** מפי'ק
צ"ה רבי צב"ר
שמעון. וא"ל כיון דר'
לא מפי'ק צרות מלכוד
ומפי'ק ליה לצרת ערוה
צוקה לכד' שמעון א"כ
אזורה שמעון עוש' מנין
ד"ה אמרינן לעיל
וקאמר ח"ל וכדכתיב וי"ל
השתא דלא מפקינ'
מלכוד צרות לא כתיב
כרת גבייה וי"ל עוש'
מנין. וי"ל דליכא דוק
אזורה דא"כ לא לפטרו
מחליצה כמו דאמרינ'
לקמן ו' דחייב לאון
חוללות. וי"ל דכיון דמפי'ק
מלכוד שום צרות
דקאמר לצור כו'
שמעון א"כ מיירי צרת
ערוה צוקה ממנה צל
צרות נמי יש לנו להשנין
ערוה להיות צלל כרת
דמני' כי כל אש אבר
יעשה מכל המועצות
האלה ויכרת:
א) ועי'ל שמי' התם
דביאה ראשונה לא שרי'
רק על ידי צחית הלא
אלה הכא דביאה ראשונה
היתה ציאת גומר א"כ
לא ליה הכותב ליקחה
ולהויאה מיד לאחר
ציאה:

הגהות וציונים

א) דפרי"ג גופה: ב) צ"ל
ברותיה (רש"י, וכו')
בראשונים וכתבתי:
ג) היבא **בתיבא**.
יעב"ל (גליון):
ד) "ולקחה" ליתא
בדפוי' ונוסף ע"פ
מהרש"ל [השלם], ועי'
במקומות המצוינים
במסורת הש"ס: ה) צ"ל
לכדתנין (גליון): ו) כבוד הכתי' נוסף דאחות אשה, ועי' ערוך לנו וישרש יעקב: ז) נראה להוסיף בחיי
(צבור) [ובי"ד] כביאיה פ' ושיעור. דכתיב צפרק שני לך ואמר לעיל (הוריות ז:): י) יליף מנינו מעניי מה ללך ב"ד
אף כן ב"ד [הוריות טו.]. נאמר באן ע"ייה, ונדעה המטא' אשר מטאו עליה (ויקרא ד). ובאמר דה"ל, לגלות ערוהה
עליה (שם יט.). יחיד. נמי אינו מביא מטא' אלא על דבר שזדונו כרת דמתן כל מנח' שצמורה וכו'. נשיא. נמי לא יבא
שעיר אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו מטא' דמתן (הוריות טו.). כל מנח' שצמורה שתיקין על זיון כרת ועל שגגתו
מטא' ימיר מנח' כשנה או שעירה וכשא' מביא שעיר דליף מנח' מנח'. ויצ"ב דחתון בין העליון. ימיר שאל ומשיח
לפי שגגתו יצא עליה וכו'. תורה אחת יהיה י"בם צעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה.
על דבר שזדונו כרת ושגגתו מטא' דמתן (הוריות טו.). גבי קרן ע"ז כתיב צפרק שני לך [שבת טז.].

מאי טעמא. כלומר היכי מידרשא היתר מהכא: במקום ע"ייה הוא.
דכתיב לנכור למיסקר צרה ולא צמקוס אחר: אימא ערוה גופה"ל שלא
במקום מצוה תשתרי. מדכתיב עליה דקאי נמי אצחות אשה: כ"ז
שבחייה"ל אשתן לא תשא את אחותה: **תרי קראי בתיבוי**, מעיקרה
כתיב לנכור דמשמע לא היא ולא
צרתה והדר כתיב לגלות ערוהה
דמשמע חדל הוא דאסירא: במקום
מצוה שתיהן אסורין. כדכתיב עליה
דמשמע צמקוס עליה: ואיפוך א"א
במקום מצוה היא אסורה וצרתה
מותרת. דהא עליה אלגלות ערוהה
סנין דמשמע חדל למדרש הכי צמקוס
עליה הוא דלא אסיר לן אלא חדל
וקרה לנכור אשלא צמקוס מצוה:
א"כ א"א יאמר ע"ייה. דכלל עליה
נמי כי קשו לן קראי אהדי משניין
להו מסבדל הכי הימירא למנחה
ואיסורא שלא צמקוס מצוה הלכך
עליה לדדשי אחת למדרשה אללכור
ולמיסקר צרה צמקוס מצוה כערוה:
ממאי דהאי ע"ייה א"אסורא. אכרה
ולא לערוה"ל דלמא למישרי תרויהו
צמקוס מצוה אחת והכי משמע ואשה
אל אחותה לא תקח לנכור לא היא
אפי' צחיה יתקיים (כמו) יצמנ' יבא
עליה דייבוס: א"בדר' שמעון. צפרק
ד' אחים (לקמן דף סס:): ג' אחין שנים
מהם נשואין שמי אחיות או אשה
וצמה ומתו ונפלו לפני השלישי הרי
אלו חוללות ולא מתיצמו' לפי ששתייהן
זקוקות לו מקדושי שני אחיו וזיקא
הו כקל'ת קדושין ואי מייצס חדל
מנייהו קנסי' אחות זקוקתו צחיה
וזקוקתו היא כאשתו אצל חליצה צעיה
דלא אליס למיחיו כאחות אשה מנח'
לפטר צלל כלום ומניח צבירייתא
רצי שמעון פטור צשתייהן מן החליצה
ומן הייצוס ויליף טעמא"ל מללכור
צשעה שנעשו צרות זו לזו כגון הכא
דנעשו האחיות צרות זו לזו צוקה לא
יהא לך ליקוחין אפילו צחית מהן:
א"כ. דהאי ולקחה לגופיה הוא דאשת'
נימנא קרה ולקח מאי ולקחה דמשמע"ל
דשמיס נפלו לו מאחיו ואמר רחמנא
ולקחה לאחת ולא לשתייהן אי קרינא"ל
ולקחה צלל חדל מינייהו שריין כל
חדל מינייהו ואי לא קרינן ולקחה
צלל חדל מינייהו כגון שהאחת ערוה
תרויהו אסורין. וצרות צרותיהן נמי
מהכא נפקא דמשנפלה לו צרת ערוה
מאחיו הראשון ונדחית"ל הערוה ממנו
נאסרה עליו עולמית משום אשת אח
וכשנתיצמנה לאחיו השני ולו אשה
אחרת ומת ומורה ונפלה לפני זה לא
קרינא צה צו שנאסרה עליו ולקחה
הלכך תרויהו אסורים וכן לעולם:

מלמד שמגרשה בגט ומחזירה, לאחד שנשאה נעשית כאשתו ואם
רצה לגרשה מנגרשה בגט ואינה צריכה חליצה: ומחזירה, אם
רצה להחזיר ולא אמרינן מצוה רמא רחמנא עליה ועבדה
ומהשתא תיקום עליה צאיסור אשת אח
ומימנ' דמשמע דליצאה שניה לא
רין קרה להמיר ואמאי והא מצוה
דרמא רחמנא עליה עבדה מצוה
ראשונה דהא ציאה שניה לא דחי'
חייב לאון כדאמר צפרק שני (לקמן)
כ: ושם וי"ל דציאה שניה לא כריכא
קרה דצבדה הו דלא אמר רחמנא
יבא עליה לגרשה אחר ציאה ראשונה
ומ"מ ציאה שניה לא דחי' חייב
לאון דרשות היא וליכא עשה אלא
ציאה ראשונה א: **ויבמה** בע"ז
ברחה, הכא משמע דמה"ל דרש'
לה ומימנ' דצ"ק דקידושין (דף יד.
ושם) משמע דדריש מה"ל ציאה גומר
צה ואין כו' דפרין התם והא מיצעי
ליה ויצמנ' על כרחה א"כ לימנא קרה
ויצס וי"ל דהתם הכי פריך ל' א"כ
לצביאה גומרת צה גרידא אחת נימנ'
קרה ויצס ובענין זה יש לקמן צפרק
אלמנא (דף סס: ושם) א"כ

מאי טעמא. כלומר היכי מידרשא היתר מהכא: במקום ע"ייה הוא.
דכתיב לנכור למיסקר צרה ולא צמקוס אחר: אימא ערוה גופה"ל שלא
במקום מצוה תשתרי. מדכתיב עליה דקאי נמי אצחות אשה: כ"ז
שבחייה"ל אשתן לא תשא את אחותה: **תרי קראי בתיבוי**, מעיקרה
כתיב לנכור דמשמע לא היא ולא
צרתה והדר כתיב לגלות ערוהה
דמשמע חדל הוא דאסירא: במקום
מצוה שתיהן אסורין. כדכתיב עליה
דמשמע צמקוס עליה: ואיפוך א"א
במקום מצוה היא אסורה וצרתה
מותרת. דהא עליה אלגלות ערוהה
סנין דמשמע חדל למדרש הכי צמקוס
עליה הוא דלא אסיר לן אלא חדל
וקרה לנכור אשלא צמקוס מצוה:
א"כ א"א יאמר ע"ייה. דכלל עליה
נמי כי קשו לן קראי אהדי משניין
להו מסבדל הכי הימירא למנחה
ואיסורא שלא צמקוס מצוה הלכך
עליה לדדשי אחת למדרשה אללכור
ולמיסקר צרה צמקוס מצוה כערוה:
ממאי דהאי ע"ייה א"אסורא. אכרה
ולא לערוה"ל דלמא למישרי תרויהו
צמקוס מצוה אחת והכי משמע ואשה
אל אחותה לא תקח לנכור לא היא
אפי' צחיה יתקיים (כמו) יצמנ' יבא
עליה דייבוס: א"בדר' שמעון. צפרק
ד' אחים (לקמן דף סס:): ג' אחין שנים
מהם נשואין שמי אחיות או אשה
וצמה ומתו ונפלו לפני השלישי הרי
אלו חוללות ולא מתיצמו' לפי ששתייהן
זקוקות לו מקדושי שני אחיו וזיקא
הו כקל'ת קדושין ואי מייצס חדל
מנייהו קנסי' אחות זקוקתו צחיה
וזקוקתו היא כאשתו אצל חליצה צעיה
דלא אליס למיחיו כאחות אשה מנח'
לפטר צלל כלום ומניח צבירייתא
רצי שמעון פטור צשתייהן מן החליצה
ומן הייצוס ויליף טעמא"ל מללכור
צשעה שנעשו צרות זו לזו כגון הכא
דנעשו האחיות צרות זו לזו צוקה לא
יהא לך ליקוחין אפילו צחית מהן:
א"כ. דהאי ולקחה לגופיה הוא דאשת'
נימנא קרה ולקח מאי ולקחה דמשמע"ל
דשמיס נפלו לו מאחיו ואמר רחמנא
ולקחה לאחת ולא לשתייהן אי קרינא"ל
ולקחה צלל חדל מינייהו שריין כל
חדל מינייהו ואי לא קרינן ולקחה
צלל חדל מינייהו כגון שהאחת ערוה
תרויהו אסורין. וצרות צרותיהן נמי
מהכא נפקא דמשנפלה לו צרת ערוה
מאחיו הראשון ונדחית"ל הערוה ממנו
נאסרה עליו עולמית משום אשת אח
וכשנתיצמנה לאחיו השני ולו אשה
אחרת ומת ומורה ונפלה לפני זה לא
קרינא צה צו שנאסרה עליו ולקחה
הלכך תרויהו אסורים וכן לעולם:

מאי טעמא. כלומר היכי מידרשא היתר מהכא: במקום ע"ייה הוא.
דכתיב לנכור למיסקר צרה ולא צמקוס אחר: אימא ערוה גופה"ל שלא
במקום מצוה תשתרי. מדכתיב עליה דקאי נמי אצחות אשה: כ"ז
שבחייה"ל אשתן לא תשא את אחותה: **תרי קראי בתיבוי**, מעיקרה
כתיב לנכור דמשמע לא היא ולא
צרתה והדר כתיב לגלות ערוהה
דמשמע חדל הוא דאסירא: במקום
מצוה שתיהן אסורין. כדכתיב עליה
דמשמע צמקוס עליה: ואיפוך א"א
במקום מצוה היא אסורה וצרתה
מותרת. דהא עליה אלגלות ערוהה
סנין דמשמע חדל למדרש הכי צמקוס
עליה הוא דלא אסיר לן אלא חדל
וקרה לנכור אשלא צמקוס מצוה:
א"כ א"א יאמר ע"ייה. דכלל עליה
נמי כי קשו לן קראי אהדי משניין
להו מסבדל הכי הימירא למנחה
ואיסורא שלא צמקוס מצוה הלכך
עליה לדדשי אחת למדרשה אללכור
ולמיסקר צרה צמקוס מצוה כערוה:
ממאי דהאי ע"ייה א"אסורא. אכרה
ולא לערוה"ל דלמא למישרי תרויהו
צמקוס מצוה אחת והכי משמע ואשה
אל אחותה לא תקח לנכור לא היא
אפי' צחיה יתקיים (כמו) יצמנ' יבא
עליה דייבוס: א"בדר' שמעון. צפרק
ד' אחים (לקמן דף סס:): ג' אחין שנים
מהם נשואין שמי אחיות או אשה
וצמה ומתו ונפלו לפני השלישי הרי
אלו חוללות ולא מתיצמו' לפי ששתייהן
זקוקות לו מקדושי שני אחיו וזיקא
הו כקל'ת קדושין ואי מייצס חדל
מנייהו קנסי' אחות זקוקתו צחיה
וזקוקתו היא כאשתו אצל חליצה צעיה
דלא אליס למיחיו כאחות אשה מנח'
לפטר צלל כלום ומניח צבירייתא
רצי שמעון פטור צשתייהן מן החליצה
ומן הייצוס ויליף טעמא"ל מללכור
צשעה שנעשו צרות זו לזו כגון הכא
דנעשו האחיות צרות זו לזו צוקה לא
יהא לך ליקוחין אפילו צחית מהן:
א"כ. דהאי ולקחה לגופיה הוא דאשת'
נימנא קרה ולקח מאי ולקחה דמשמע"ל
דשמיס נפלו לו מאחיו ואמר רחמנא
ולקחה לאחת ולא לשתייהן אי קרינא"ל
ולקחה צלל חדל מינייהו שריין כל
חדל מינייהו ואי לא קרינן ולקחה
צלל חדל מינייהו כגון שהאחת ערוה
תרויהו אסורין. וצרות צרותיהן נמי
מהכא נפקא דמשנפלה לו צרת ערוה
מאחיו הראשון ונדחית"ל הערוה ממנו
נאסרה עליו עולמית משום אשת אח
וכשנתיצמנה לאחיו השני ולו אשה
אחרת ומת ומורה ונפלה לפני זה לא
קרינא צה צו שנאסרה עליו ולקחה
הלכך תרויהו אסורים וכן לעולם:

א) דפרי"ג גופה: ב) צ"ל
ברותיה (רש"י, וכו')
בראשונים וכתבתי:
ג) היבא **בתיבא**.
יעב"ל (גליון):
ד) "ולקחה" ליתא
בדפוי' ונוסף ע"פ
מהרש"ל [השלם], ועי'
במקומות המצוינים
במסורת הש"ס: ה) צ"ל
לכדתנין (גליון): ו) כבוד הכתי' נוסף דאחות אשה, ועי' ערוך לנו וישרש יעקב: ז) נראה להוסיף בחיי
(צבור) [ובי"ד] כביאיה פ' ושיעור. דכתיב צפרק שני לך ואמר לעיל (הוריות ז:): י) יליף מנינו מעניי מה ללך ב"ד
אף כן ב"ד [הוריות טו.]. נאמר באן ע"ייה, ונדעה המטא' אשר מטאו עליה (ויקרא ד). ובאמר דה"ל, לגלות ערוהה
עליה (שם יט.). יחיד. נמי אינו מביא מטא' אלא על דבר שזדונו כרת דמתן כל מנח' שצמורה וכו'. נשיא. נמי לא יבא
שעיר אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו מטא' דמתן (הוריות טו.). כל מנח' שצמורה שתיקין על זיון כרת ועל שגגתו
מטא' ימיר מנח' כשנה או שעירה וכשא' מביא שעיר דליף מנח' מנח'. ויצ"ב דחתון בין העליון. ימיר שאל ומשיח
לפי שגגתו יצא עליה וכו'. תורה אחת יהיה י"בם צעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה.
על דבר שזדונו כרת ושגגתו מטא' דמתן (הוריות טו.). גבי קרן ע"ז כתיב צפרק שני לך [שבת טז.].

שם לרע לרעה מנין כו קשה ני דלמאי נריך קרא ללרה לרעה
 הא הלרה הנפטרות בלא יבום נשארר לו בליסור אשת
 אחיו מאציו והיא עמיה ערוה וממילא לרע לרעה היא לרע ערוה
 לאשת אחיו מאציו וליי, ורשיי כחב כן ממש נדף ח' עיי
 ד"ה איכ וכי לרבי דלא דריש לרור דמימ לרע לרעה ידעינן
 כמו דידעינן לרע ערוה מן הקרא ולקחה דעינן דאי צעי נסיב
 האי ואי צעי נסיב האי, איכ ממילא כשנפלה לו לרע ערוה
 מאחיו ונדחית ממנו נאסרת עליו עולמית משום אשת אח
 וכשנתייבמה לאחיו השני וכו אשת אחרת ומת וחזרה ונפנה לפני
 זה קרינן בזה ולקחה דאי צעי האי אס רב לו משום אשת אח
 וממילא לרעה היא לרע ערוה ממש וכנ"ל.

שם לא העשה שיש בו כרת מי דחי. עיין השו"ת רש"ם חלק
 יו"ד סימן רל"א.

רשיי ד"ה לרע ממאנת וכו' כדאיתא צפירקין. דף י"ב ע"א
 וליי.

שם צא"ד גזירה משום ביהו ממאנת. היינו לרע ממאנת אסורה
 ליבם משום גזירה דלרע ביהו ממאנת דאסורה כיון דלא
 מיאנה בחיי בעלה כמי"ט חיי"ט במשנה ב'. ואולם אף דגם רשיי
 פ"י בן בסוגיא (דף ג' ב') דנא למעוטי דאף דאסורה ליבום
 מי"ט צעי חלילה. מי"ט קשה לי הא להדיא מסקי להלכה דייב
 ב' לרעה ממאנת מותרת ליבום ואיכ בל למעט דאף דהממאנת
 אסורה ליבום מי"ט לרעה מותרת וליי.

שם ד"ה מחזיר גרושתו וכו' שניהם אסורות להיבום. ע"י לקמן
 דף י"ב ע"א וליי.

תוס' ד"ה לפי כו' כן לרעה פטורה. להדיא איתא בירושלמי ר"פ
 יו"ד ומסכתין דלרעה מותרת.

בא"ד וי"ל כיון כו' ק"ל דאיכ גם לרב י"ל למעוטי פוסה והיינו
 סוטה לגבי בועל אינה פוטרה לרע לרעה ולע"ג.

תד"ה טעמא דכתב רחמנא וכו' וחומה לר"י מני"ל. תמיהי על
 קושיותא הא בודאי גם לס"ד ידעי דאנריך קרא לרעה
 אלא דלס"ד משמע מהברייתא דגם ערוה גופא למידי רק מקרא
 ואיכ שפיר פריך הש"ס הא לערוה ל"ל ללמוד מקרא דאיך מלינו
 דעשה דוחה ל"ת שיש בו כרת ואי דלכתי למידי ערוה מקרא
 נמידן מיני דבעלמא דוחה הא זכו אינו מוכח דאף אס גם
 בעלמא אינו דוחה ליכא יתור בקרא דכא אנריך ללרעה ועיי
 משני רב דהברייתא יליף מקרא רק ללרה ולע"ג.

בא"ד אלא ודאי סבר האי הנא עשה דוחה ל"ת וליי קרא
 להיתירה. ק"ל דהא זכו אינו מספיק. דלמא להיתירה
 והיינו יבמה יבא עליה אפי' באחות אשה ועלה כתיב ולקחה כיון
 דלקחה נעשית כאשתו דאפי' שנייה לייכא עשה שרי כמו אשת
 אחיו דעלמא, וכו"ל לחוס' לומר בפשיטות אי אמרינן דבעלמא
 עשה דוחה ל"ת ואיכ נבי דלהיתירה ג"כ נריך קרא לעינן ב"ה
 שנייה מי"ט לעינן באיסורא נמי נריך קרא לגופי' לאסור ביאה
 ראשונה ושפיר דרשי' לאיסורא אבל אס בעלמא אין עשה דוחה
 כ"ה בכרת ואחי הקרא לדיוקא וגם הוי גז"כ דבעלמא דחי
 והכא לא דחי נדרש להיתירה ולגופא ודוק.

דף ד' ע"א בשומרת יבם הכתוב מדבר ולעבור עליו צעי לאוין.
 קשה לי על השמעת הרמב"ם והסמ"ג והחינוך לדבר
 זה דפיצר צבי לאוין, והא כיון דקיי"ל כרבנן דאנוסת אציו מותרת,
 ע"כ קרא דלא יגלה לשומרת יבם של אציו ולעבור עליו צבי לאוין.
 ונע"ד ללמוד מדברי רשיי לקמן (דף מ"ט ע"א) דלר"ש החימוני
 דיש ממזר מחייבי כריתות מדסמוך ליה לא יבא ממזר, מה"ט
 גופיה לאו דלא יגלה בשומרת יבם של אציו כתיב לסמוך ללאו
 דלא יבא ממזר להורות דיש ממזר מחייב, ולר' יהושע דאין ממזר
 אלא ממינות צ"ד, וס"ל דלא יבא ממזר קאי על לא יקה אוש
 את אשת אציו, ע"כ דלא יגלה אי דמיירי באנוסת אציו, אי
 בשומרת יבם של אציו, ולעבור עליו צבי לאוין (עיי"ש היעב)
 איכ ע"כ הא דאמרינן בסוגיין ובר"פ נושאתן דלרבנן בשומרת
 יבם של אציו ולעבור עליו צבי לאוין, היינו לתרץ אס נימא דס"ל

קושיותא לרב דוקא הא גם לשמואל ק' דהא ס"ל דבקדשה
 וכנסה סתם צעי גט אמאי צאילוניית לא צעי גיטא ולנערך ג"כ
 לומר דצאילוניית לכ"ט קפדי איכ ממילא גם לרב ל"ק דאחולי
 אחלי לא עדיף מקדשה סתם וכנסה סתם ודאחולי אחלי היינו
 דהוי בלא כתובה צעתה קדושי אבל צדבר שא"ל חנאי דדיינין
 גם בצממא לקפידא גם בקדשה ע"ה וכנסה סתם ל"ל גט וכיון
 דהכא צאילוניית גם בכלהו סהמא ל"ל גט איכ מאי הקשו מקדשה
 ע"ה וכנסה סתם ואף למיש הר"ג פ' המדיר דקדשה ע"ה
 וכנסה סתם גרע מכולם סהמא כיון דחזי דהקפיד להחנות
 ולא כתובה גם צעתה הכנסה הנה מלמד דחוס' בכתובות לא
 ס"ל כן גם מאי קושי' דלמא באמת גם צאילוניית והנהו בקדושי
 וכנסה סתם צעי גט והכא מיירי בכלה סתם ואי דזכו גופי'
 קושיותא דאמאי צאילוניית בכלה סהמא לא צעי גיט' זכו לא
 חלי צדבר דגם לשמואל יקשה כן וליי.

גם ק' לי דהא לא מלינו מאן דסובר אהוי וצ"ב אמר דק
 בלשון לא חימא וכו' ואי דכוונתה על ר' אלעזר דהמ"ק
 דקדשה ע"ה ובעל לכ"ט לריבה גט וע"כ פלוגתי בצנסה וגא
 בעל ועממא דרע משום אחולי ואיכ היכי כ' פלה ואפי' לאציו
 דמפרש טעמא דאח"כ צ"י הא זכו ק' לר' אלעזר דס"ל נכ"ט
 אמרינן אין אדם עושה צעילתו צעילה זנות וליי.

בא"ד ואפי' לאציו וכו'. לא ידעתי מני"ל זה דלמא אציו סובר כפי
 הלכה ברבא (לקמן י"ב) דהייילוניית אפי' צהכיר צה אינו
 פוטרת לרעה ולרב אסי מטעם עשות ס"ל באמת כשמואל דאדם
 עושה צצ"י גם יש לומר לרב אפי' דמזניתן בנפלה מהירוסין
 דלי"ט אי"א עושה צעילתו צעיתה זנת ואדרב' היינו מריוחיס
 קושיותא מהא דכתובה לא צעי הא גיטא צעי ד"ל דהתם צבעי
 וכן הא דהמוציא את אשתו והכא מיירי בלא בעל, ולע"ג.

וחתני הרבני מוכיחו נ"י אמר מדאמרינן לקמן ג' ע"ב או ס"ל
 דכדדי משמע דאפשר דרב סבר כרב אסי ועיי שפיר
 הקשו דהא לרב דס"ל דאי"א עושה צצ"י ע"כ דלא ס"י נדרב
 אסי וק"ל.

תד"ה ואי אחי יכול לומר וכו' דליכא נמימר משום דרי יודא
 נמנו נכאורה ק' מה ברייתו בזה דאז יקשה על מחגי
 הא לר"י משכחת חמותו ממאנת ומה לי אס משכחת לר' ישמעאל
 או לר' יודא ואולי י"ל דרשיי י"ל דס"ל כרע"ק דחמותו אחר
 מיתת ביהו אינה צשריפה ואף דתוס' כ' לקמן דמי"ט כרת איכא
 מי"ט אינו הכרח לכך אבל מדרי' ישמעאל שפיר ק' דלר"י לשיטתו
 דהיא צשריפה צודאי משכחת חמותו ממאנת ועי' מהרש"א וק"ל.
 דף ג' ע"א אס אחי אומר חוללת מחיבתא. לקמן דף ג"ה ע"א
 קדושין דף ס' ע"א.

שם כל העולה ליבום כו', (ע"י בזה בחשו ח"ב ס' מ"ב).
שם מנינא דרישא (דקתני ט"ו נשים פוטרות לזוהיבן) למעוטי
 מאי ומנינא דסיפא למעוטי מאי, למעוטי דרב (דאית ליה
 לרע סוטה פטורה) ודרב אסי (דאיה גיה לרע אינונית פטורה).
 קשה לי למיש החוס' פ"ק דגיטין (דף ה' ע"א) ד"ה צנשיסת,
 דלא שייך לומר מנינא למעוטי, מאי דבלא"ה לא מלי למחשביה,
 וכיכ צפי כל היד (גדה דף י"ה ע"ב) ד"ה האמר, והרי הכא
 לא מלי למחשביה כיון דאין צלרה לרעה. ולומר דרב לא ס"ל
 להא, אלא דאף מה שאינה צלרה לרעה ראויה למחשביה מי"ט
 חוקשי דהא אמרינן בסמוך, ואי לא ס"ל כדדדי חדא למעוטי
 דחבריה, והדר מקשינן לרב ולר"א ליהנינוכו (במתניתין לרע סוטה
 ואילונית צכדי הנך) ומשני לפי שהינן צלרה לרעה איכ לכל אחד
 מאי דלא חשיב דינא דידיה על כהן משום דאינה צלרה לרעה
 ואיכ האיך אמרינן דמנינא למעוטי דחבריה הא בלא"ה לא מלי
 למחשביה.

רשיי ד"ה הי"א מיתנן חלצה וכו' וכל היכא דאמריי. ע"י לקמן דף
 כ"א ע"א ולע"ק.

ע"ב לפי שאינה צלרה לרעה. נקמן דף י' ע"ב.